

שיר תקווה/ מיכאל וקנין

היום הזה הוא התחלה
בדף חדש אתה נוגע
ביום הזה תישא תפילה
תדע שיש מי ששומע
אל תוותר מיד
ויש לך מרחק ללכת
אל תוותר מיד
אם לא עכשיו אולי עוד שנה

היום הזה הוא התחלה
תחשוב אתה יכול אחרת
והתשובה לשאלה
בתוכך היא מסתתרת
אל תפחד עכשיו
כי לא אבדה לך הדרך
אל תפחד עכשיו
אם לא היום אולי עוד שנה

עולם מוזר
כולו שלך
כשהתקווה בלב בוערת
יש בדידות
יש כאב
והתקווה איתך נשארת
אל תאבד אותה
תשמור עליה
ומה יהיה מחר
אין איש יודע

היום הזה אתה ראשון
בעצמך אתה בחרת
ביום הזה הניצחון
בעצם זה שלא נשברת
אל תתייאש עכשיו
האמונה אותך שומרת
אל תתייאש עכשיו
גם אם חלפה עברה עוד שנה

עולם מוזר
כולו שלך
כשהתקווה בלב בוערת
יש בדידות
יש כאב
והתקווה איתך נשארת
אל תאבד אותה
תשמור עליה
ומה יהיה מחר
אין איש יודע

מקור: [Musixmatch](#)

ראי, אדמה, כי היינו בזבזנים עד מאד!
בתיקה, מלון-ברכה, מעון סתר, זרע טמנו... לא עוד
פניני זגוגיות של פסמת, זרע חטה כבדה,
גרגר שעורה חתול פתם, שבלת-שוועל חרדה.

ראי, אדמה, כי היינו בזבזנים עד מאד:
פרחי פרחים בך טמנו רעננים ובהוד,
אשר נשקתם השמש מנשיקתה ראשונה,
מצניע חן עם יפה קלח, קטרת כוסו נכונה.
ועד שידעו צהרים בעצם הצער התם,
ובטרם רוו טל של בקר בחלומות-אור נבטם.

הא לך הטובים בבנינו, נער טהר חלומות,
ברי לב, נקי פנים, טרם חלאת אדמות,
וארג יומם עודו שתי, ארג תקוות יום יבא,
אין לנו טובים מכל אלה. את הראית? ואיפה?

ואת תכסי על כל אלה. יעל הצמח בעתו!
מאה שערים הוד נכת, קדש לעם מכורתו!
ברוך קרבנם בסוד מות, כפר חיינו בהוד...
ראי, אדמה, כי היינו בזבזנים עד מאד!

מקלו של הדגל

אלישיב רייכנר -- (הוקרא לפני שנתיים)

מתחת למשא, בדרך, במסע
כורעים יחידים תחת המעמסה

סובלים, נאנקים, מכובד אלונקה

.עליה שוכבת מדינה במצוקה

,בדרך לא דרך, דרכו של עם

,במסע מתיש שעדיין לא תם

נושאים על גבם את משא הכלל

.וחלקם מתמוטטים, ונופלים חלל

,פראיירים', קוראים להם לפעמים'

.פראיירים כאלו גם מתים

וכל שנה, כשזיכרון נצמד לעצמאות

מתברר הטעם, מתחדשת משמעות

,שאותם הנופלים על בטחון האומה

,הם מקלו של הדגל המונף לתקומה

,הם הדיו שצובע את הפסים בכחול

.הם הבד הלבן, בו טבע המכחול

וגם המגן דוד, הוא מגן גיבורים

הניצב גאה, לא כטלאי, בזכות דם חללים

,כי הדגל הזה, המתנופף ונמתח

,על גבם הוא נישא

.על קברם הוא מונח